

திராவிடமும் அறிவுமதியும்

ஈ. செளந்தர்யா அ. *

அ. தமிழ்த்துறை, சிக்கய்ய நாயக்கர் கல்லூரி, ஈரோடு-638004, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Arivumathi and Dravidianism

E. Soundarya a, *

^a Department of Tamil, Chikkaiah Naicker College, Erode-638004, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

sowntharyatamil90@gmail.com

Received: 29-07-2021

Revised: 18-06-2022

Accepted: 06-07-2022

Published: 25-08-2022

ABSTRACT

Superstitions, rituals, religion, and godly principles that arose from the emergence of the Dravidian movement and the rise of the Dravidian race are enslaving the people. It was through this that those human beings created ups and downs among themselves and locked up the slave animals for themselves. Untouchability was an act of demeaning a man. This atrocity of untouchability was seen in restaurants, art halls, buses, and even schools, with separate cups, separate seats, and separate sections. In addition to demeaning women, there were many oppressive policies in Tamil Nadu, such as that a woman is a slave to a man, home, and society. The Dravidian movement was a movement that emerged to rescue the people from many more such forms of oppression. Even Tamil, the oldest language of the Dravidian languages, began to lose its uniqueness at some point. In order to bring the Tamil language out of this decline, the speakers of the Dravidian movement like Thanthai Periyar, Anna, and Kalaingar promoted Tamil through their self-conscious speeches. Similarly, many poets of the Dravidian movement, like Bharathidasan, Suradha, Vanithasan, etc., through their writings, worked hard to make the Tamil language flourish on our soil again. Arivumathi is one of those who have been attracted by such principles and who is now a poet of the Dravidian movement. The Dravidian thoughts found in his poems can be seen in poems such as his unique Tamil principles, his attachment to race, the restoration of slavery, and his concept of untouchability.

Keywords: Human trees, Arivumathi, Motherhood nest, Dravidian thoughts, Slavery

முன்னுரை

எங்கும் திராவிடம் எதிலும் திராவிடம் என்று பேசும் நம்மிடம் திராவிடம் என்றால் என்ன என்று கேட்டால் தெரியாது. அது ஒரு இயக்கம் வேலை வெட்டி இல்லாதவர்கள் ஏற்படுத்தும் பல இயக்கங்கள் போல இதுவும் ஒன்று என்போம். அதுதான் இல்லை, திராவிடம் என்பது உலகின் கடைக்கோடி மனிதனிலிருந்து மாடமாளிகைப் பெரியவர்கள் வரை அனைவருமே மனிதர்கள் தான். அவர்கள் அனைவரும் இரண்டு கைகள், இரண்டு கால்கள், ஒரு இதயத்துடன் பிறப்பவர்கள் தான். அதில் ஒரு சிலருக்கு விதிவிலக்கு, அதிக கருணையுடன் ஒரு உறுப்பு இரண்டாகவும் பலவாகவும், சில உறுப்புகள் இன்றியும், சில உறுப்புகள் பழுதாகியும் பிறக்கின்றனர் இருப்பினும் இவர்கள் அனைவரும் மனிதர்களே. இவர்களை மொழி, சாதி, மதம், இனம், பணம், ஆண் பெண் வேறுபாடு போன்றவைகளே அதிகம் பிரிக்கின்றது. இக்காரணங்களால் மேலுள்ளவர்களையும், கீழுள்ளவர்களையும் கண்டு நீயும் மனிதனே நானும் மனிதனே நம்மைச் சுற்றியுள்ள மற்றவர்களும் மனிதர்களே. எனவே நம்மையும் நம் இனத்தையும் நாமே ஏன் தாழ்வுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும் (Kamalakaran, 2016). நம்மை நாமே

சமத்துவப்படுத்திக் கொள்ளலாம் வாருங்கள் என்று தன்னோடும் பிறரோடும் இணங்க அனைவரையும் அழைத்துச் சமத்துவப்படுத்தும் ஒரு உன்னதத்தின் அடிப்படையே திராவிடம். இந்த திராவிடத்தில் தந்தை பெரியார் வழியாக வேருன்றிப் போனவர்தான் திரைப்படப் பாடலாசிரியர் (Arivumathi, 1999). இவரது திராவிட இயக்கச் சிந்தனைகளைப் பற்றி இக்கட்டுரையில் காணலாம்.

தனித்தமிழ் கொள்கை

தூய தமிழ் வார்த்தைகளைத் தனது படைப்புகளில் மிகச் செறிவாகவும், அழகாகவும், இடத்திற்கு ஏற்ற வகையிலும் பயன்படுத்தக்கூடியவர். வார்த்தை சாலம் காட்டி வளைப்பவர். இவரது கவிதைகளும் சரி, திரைப்படங்களும் சரி, தெவிட்டாத தமிழைத் தெளிந்த நீரோடையிலிருந்து தெளிவாக நாம் பருக அள்ளித் தருவன. பிறமொழிகளைக் கலந்தும், கொச்சைச் சொற்களைப் பயன்படுத்தியும் பாடல்கள் எழுதச் சொன்னதால் இவர் திரையிசைப் பாடல்கள் எழுதுவதை நிறுத்திக் கொண்டார். தமிழகம் இவரது தனித்தமிழ் திரைப்படல்கள் இல்லாமல் ஏங்கின. எனவே ஏக்கமுற்ற மக்கள் இவரிடம் தனித்தமிழ் எழுத்து நின்று விட்டதே என்பதால் ஏன் ஐயா திரைப்படல்கள் எழுதுவதை நிறுத்தி விட்டீர்கள் என்று கேட்டதற்கு அவர் உரைத்தவை.

“இசைப்பாடல் என்பவை ஓர் இனம் ஆயுள் முழுக்கக் குடிக்கிற தாய்ப்பால். தாய்ப்பாலில் நஞ்சுகலக்க கருத்தாலும் சரி சொல்லாலும் சரி என் மனம் ஒப்பமாட்டேன் என்கிறது. என்ன செய்யச் சொல்கிறீர்கள்” என்று கேட்கிறார் (Arivumathi, 1999).

தனது தாயைப் போலவே தனது தாய்நாட்டினையும் தாய்மொழியையும் கருதும் கவிஞராக உள்ளார். தாலாட்டு, தெம்மாங்கு போலவே பிறந்த நாளுக்கான பாடலும் நமது தாய் மொழியில் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தமிழ் மொழியிலே பிறந்த நாள் வாழ்த்துப் பாடல் எழுதிய கவிஞரும் இவரே.

“தேர்தல் பிரச்சாரம் வடக்கு சொல்கிறது ‘வண்...க்கம்’ செருப்பாலடி”

இந்த அடி அவர்களுக்கு மட்டுமல்ல தாயையும், தாய்மொழியையும் விடுத்து வேறு மொழியின் மீது பற்றுக் கொள்பவர்களுக்கும், பிற மொழியினைப் பகட்டிற்காகப் பயன்படுத்துபவர்களுக்கும், தம் தாய்மொழியினைக் கொச்சைப்படுத்துபவர்களையும், உதாசீனப்படுத்துபவர்களையும் இக்கவிதையின் வாயிலாகச் சாடுகிறார் (Arivumathi, 1999).

நமது தேசத்தில் தமிழ் மொழியில் பேசவும் எழுதவும் தெரியாத குழந்தைகளைத் தான் நாம் உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். எங்கும் தமிழ் எதிலும் தமிழ் என்று இருந்த நிலைமாறி எங்கும் இல்லை தமிழ் எதிலும் இல்லை தமிழ் இதுதான் இன்றைய நிகழ்காலத்தமிழின் மெய்நிலையாக உள்ளது.

முதன் முதலில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே மொழி கண்டவர்கள் தமிழர்கள். அம்மொழியின் இன்றையநிலை பின்வருமாறே உள்ளது.

“முதல்மொழி கண்டவர்கள் முந்தாநாள் வரையில் கைநாட்டு

கையெழுத்துக்குப் பிறகே காணாமற்போனது தமிழ்”

தமிழ் மொழியானது பள்ளிப்பாட புத்தகங்களில் மட்டும்தான் மதிப்பெண்களுக்காக மதிக்கப்பட்டு வருகின்றது. மற்றபடி அது தொலைந்து மறைந்து வரும் மொழியாக உள்ளது (Sathishkuamr, 2015).

தமிழ்மொழியை அனைவரும் அறிந்து, அதன் நீண்டதுயில் எழுப்பி, அறிதுயிலாக்கி அதனை நல்லவண்ணம் வளரச்செய்வதே நம்மவர்களின் கொள்கைப்பிடிப்பாக இருக்க வேண்டுமே ஒழிய, என்ன நடந்தால் எனக்கென்ன என் வீட்டில் இன்று என் பொழுது நல்ல வண்ணம் கழிந்தது என்று இருக்கக்கூடாது.

தாயைப் போலத் தாய்த் தமிழும், தாய்த் திருநாடும் நமதிருகண்களாகப் போற்றப்பட வேண்டும்.

“வரிசையில் நின்றபோது கண்ணில்பட்டது

தமிழினென்று சொல்லடா தலை நிமிர்ந்து நில்லடா”

என்ற கவிதையில் பாவேந்தரின் கவிதை வரிகளைத் தம் கவிதையிலும் பயன்படுத்தி எழுச்சிக் கொள்கிறார் (Kamalakannan, 2012).

காதல் புரட்சி

காதல் என்பது அகம் சார்ந்த செயல்பாடு அந்த அகத்திலும் தன் இயக்கக் கொள்கையைப் புகுத்தியவர் (Arivumathi, 1999). அவர்கள் “சிறகுகளுக்கு உறுதி வருகிறவரை தாய்மைக்கூடு பிறகு விரும்பிய துணையோடு தனிக்கூடு அதுதானடி வாழ்க்கை இந்தச் சிறை வாழ்க்கை இன்னும் தேவையா...” “கழுத்தை நீட்டச் சொன்ன இடத்தில் நீட்டிய இந்த அம்மாக்களுக்கு நம் ஏக்கங்கள் எங்கேயடி புரியப் போகிறது ... படம் மாட்டி கண்ணன் இராதையை வணங்கத் தெரிகிறது நம்மைக் கண்ணன் இராதையாக்கிய காதலுக்கு இணங்கத் தெரியலையே” (Arivumathi, 1999).

இக்கவிதைகளில் பெற்றோர்கள் மரபுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்து வழிவழியாகக் கடவுளர்களாகப் பார்க்கப்படும் காதலர்களை வணங்கி ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். நிகழ்கால உண்மையை ஏனோ மதிப்பதில்லை. இங்குதான் உண்மைக்காதல்கள் சுயமரியாதையை எதிர்பார்க்கின்றன. புராண, இதிகாச காலங்களில் கூட மதிக்கப்பட்ட காதல் திருமணங்கள்கள் இன்றைய காலத்தில் மதிக்கப்படுகின்றன.

இன்றைய காதலர்களுக்குச் சாதி, மதம், குலம், கோத்திரம், பணம் என எத்தனை தடைகள். இதையெல்லாம் தகர்த்தெறிந்து வாழும் காதல்களே உண்மைக்காதல்கள்.

“காதல் நதியில் வெள்ளம் வடியுமென்று கனவு காண்கிறாயா...

மடற்பாலத்தில் ஏக்கங்கள்... மனப்பாலத்தில் கனவுகள்...

மணமேடைக்கு நீந்தித்தான் ஆக வேண்டும்...”

காதல் நதியில் நீந்தினால்தான் மணமேடை எனும் கரையை அடைய முடியும். இதற்கு இடையில் வரும் ஏக்கங்கள், கனவுகள் யாவும் அவற்றிற்குத் துடுப்புகள் போலவே பயன்பட வேண்டும் (Arivumathi, 1999).

“பெற்றோர்களுக்காகக் காதலைச் சாகடிப்பதைக் காட்டிலும் காதலுக்காகப் பெற்றோரைச் சாகவிடுவது பாவமில்லை” என்னும் புரட்சி வரிகள் காதலில் வெற்றி பெற வேண்டுமானால் எத்தகைய புரட்சியினையும் ஏற்றுச் செயல்படுத்தலாம் என்பது போல் உள்ளது (Arivumathi, 1999).

காதலையும் காதலர்களையும் புரிந்துகொள்ளாமல் இறந்து விடுவோம் என்று மிரட்டும் பெற்றோர்களைக் கண்டித்துச் சாகப்போகும் அவர்களுக்கு இருக்கும் தைரியத்தில் ஒரு துளியாவது வாழப் போகும் காதலர்களாகிய நமக்கும் வேண்டும் என்று கூறுகின்றார்.

இனப்பற்று

தமிழின் மீதும் தமிழினத்தின் மீதும் மிகுந்த பற்றுக் கொண்டவர். நாம் தமிழினமாக நினைப்பது தமிழகத்தில் வாழும் மக்களை மட்டுமே. ஆனால் உண்மை அதுவல்ல. அது மட்டுமல்லாமல் தமிழகத்தில் வாழும் வேற்றின மக்கள் நம்மை அடிமைப்படுத்தித் துன்புறுத்தினாலும் அது பற்றிக் கவலைப்படுவதும் இல்லை.

“ஊருக்குள் உலவுகிறான் மார்வாடி ஒதுக்குப் புறத்தில் ஆதிதிராவிடன்”

நமது ஊரில் வாழும் நம் இனமக்களைத் தாழ்த்தப்பட்ட சாதி என்று நாமே பாகுபடுத்தி ஊருக்கு ஒதுக்குப் புறத்தில் தள்ளும் நாம், வெளி மாநிலத்திலிருந்து வந்தவர்களிடம் அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கின்றோம். இந்த அடிமைத்தனம் வெறும் பணத்தளவில் மட்டும் நின்று விடுவதில்லை. உணவு, உடை, பழக்கவழக்கம், புழங்கு பொருட்கள், தங்குமிடம், ஆடம்பரம் என அனைத்து விசயங்களிலும்

அடிமையாகின்றோம். நாம் உருவாக்கிய சாதியின் அடிப்படையில், பிறப்பில் தாழ்ந்தவர் என்று குறிப்பிட்ட சாதியினரை ஒதுக்கி வைத்து, அதேபோல் பிறரிடம் நாமும் அடிமைப்பட்டுக் கிடப்பதும் தான் சமத்துவச் சமதர்மங்களா! ஒன்றும் விளங்கவில்லை மானிடர்களே என்கிறார் (Arivumathi, 1999).

“காக்கை கரவா கரைந்து உண்ணும் ஆக்கமும்

அன்னநீ ரார்க்கே உள”

காக்கை தனக்குக் கிடைத்த உணவை மறைத்து வைக்காமல் தன் இனத்தை அழைத்து உண்ணும் ஆக்கமும் அத்தகைய இயல்பு உடையவர்களுக்கே வரும். ஐந்தறிவு உயிராகிய காகம் கூட தூரத்தில் இருக்கும் தன் இனத்தை அழைத்துத் தனக்குக் கிடைத்த உணவைப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கின்றது. ஐயறிவோடு உணர்தல் பேசுதலாகிய ஆறாம் அறிவைப் பெற்ற மனிதர்களாகிய நாம் நம்மை நாடி வரும் நம் இனமக்களை இழித்துரைக்கிறோம் (Parimelzhagar, 1999).

வந்தாரை வாழ வைக்கும் ஊரு என்பது போல் ஊருக்குள் உலவும் பிற மாநிலத்தவர்களையும் நம் இனமாகக் கருதி ஆதரித்து அவர்களுக்கு அடிமைகளாகவும் வாழப் பழகிவிட்ட நாம். பிற நாட்டில் வாழும் நம் இன மக்களை ஆதரிக்க மறந்து அவர்களை அடிமைப்படுத்தி அசிங்கப்படுத்துகிறோம். நம் நாட்டில் நம் மண்ணில் பிறந்து தொழில், படிப்பு எனப் பல்வேறு காரணங்களுக்காகப் புலம்பெயர்ந்த நம் இனத்தவரை நாம் மறந்து விடுவதனால், அவர்கள் ஏதேனும் ஒரு சூழ்நிலையில் நசுக்கப்படும்போது தம் சொந்த மண்ணாகிய நம் நாட்டையும், தம் உறவுகளாகிய நம்மையும் நாடி வருகின்றனர். அவ்வாறு நாடி வருபவர்களை சொந்த மண்ணிலேயே நாம் திருடர்களாகவும் வேண்டாதவர்களாகவும் பார்க்கின்றோம். இந்த அவல வலியை

“அங்கே அவனா என்று கேட்டு அடித்தார்கள் வலிக்கவில்லை

இங்கே திருடனா என்று கேட்டு அடிக்கிறார்கள் வலிக்கிறது”

“அங்கே சிங்களத்தில் கெட்ட கெட்ட வார்த்தைகளில் திட்டினார்கள் புரிந்தது இங்கே தமிழில் கெட்ட கெட்ட வார்த்தைகளில் திட்டுகிறார்கள் புரியவில்லை”

என்று பதிவு செய்கிறார். இதுபோன்ற கவிதைகள் தாய் மண்ணை நம்பித் தாயகம் திரும்பும் தமிழவர்களுக்குத் தாயகம் வழங்கும் ஆறுதல் அல்லாத செயலைக் குறிக்கின்றது. “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்பது தமிழ்ப் புலவன் கணியனின் கூற்று (Arivumathi, 1999). அதுபோல இல்லாமல் ‘வேறு ஊரான் நம் நாடு வந்தால் நம் ஊரான் நம் ஊரான் தம் தாயகம் திரும்பினால் விருந்தாளி, அகதி’ என்பது போலவே இன்றைய மக்களின் மனநிலை உள்ளது. உதாரணமாக ஈழமக்கள் சிங்களவர்களால் விரட்டப்பட்ட போது தம் தாயகமாகிய தமிழகத்தை நாடி 1958-ஆம் ஆண்டிலிருந்து வந்தார்கள். அவ்வாறு தம் சொந்த மண்ணிற்கு வந்தவர்களை நாம் அகதிகளாகவும், அயல் தேசத்தவர்களாகவும் கருதி, ஆதரவு தர மறுத்தோம். தங்கியிருந்த நாட்டில் உயிருக்கும் கற்புக்கும் பயந்து தாய்க்கூடு தேடித் திரும்பியவர்களுக்கு நாம் வழங்கும் வரவேற்பு இதுவே. இதனை,

“உலகத் தமிழர்களே ஒன்றுபடுங்கள் புதியதோர் தமிழகம் செய்வோம் கெட்ட போரிடும் ராஜபாளையங்களை வேரொடு சாய்ப்போம்... போராளிக்கும் திருடனுக்கும் வேறுபாடு தெரியாத அவனுக்கு உலகப் பற்றுக்கும் இனப் பற்றுக்கும் என்ன ஒற்றுமை என்பதுவுங்கூட தெரியாதுதான்...” என்று கூறி வெகுண்டெழுகிறார். இதுவரை நாம் இனம் மறந்தவர்களாக வாழ்ந்தது போதும் இனிவரும் காலங்களிலாவது நம் இன மக்களை உடன்பிறப்புக்களாகக் கருதி நம் இன உடன்பிறப்புக்களின் மேன்மைக்காகவும், உயர்வுக்காகவும் ஒன்றுபட்டு உண்டு வாழ்வோம் (Arivumathi, 1999).

இவ்வுலகில் வாழும் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் மொழிப்பற்றும் இனப்பற்றும் அவசியமானதே. தாய், மண், மொழி, இனம் என இவற்றின் மீதான பற்றற்றவன் வாழ்வானது, இப்பூவுலக வாழ்வாக அல்லாமல் விண்ணுலக வாழ்வாக எண்ணப்படும்.

மரணத்தின் இனிமை

“வாழ்க்கை நமக்குப் போராட்டம் மரணம் நமக்குத் தின்பண்டம்”

மற்றவர்களுக்காகப் போராடி உயிர் நீத்த போராளியின் காதலி தன் காதலனின் மரணத்தைத் தின்பண்டமாகக் கருதும் அளவிற்கு அவனது தியாகத்தை மதிக்கின்றாள். வாழ்க்கையில் எல்லாச் சூழ்நிலைகளிலும் போராட்டம் என்பது நடந்து கொண்டதான் இருக்கின்றது. ஆனால் மற்றவர்களுக்காக அதிலும் குறிப்பாக நாட்டுக்காக, நாட்டு மக்களுக்காக, இன விடுதலைக்காகப் போராடி அந்தப் போராட்டத்தில் எய்தும் மரணம் என்பது என்றென்றும் தெவிட்டாத இன்பத்தையே வீரர்களுக்கு நல்கும் (Arivumathi, 1999).

மார்க்சிய கொள்கையாளரான சப்தர் ஆசுமி எழுச்சிமிக்க நாடகங்கள் பலவற்றை வீதிகளில் நடித்துக் காட்டினார். அப்படி அவர் நடித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அவரது எதிராளிகள் அவரைத் தாக்கினார்கள். தலையில் பலத்த காயத்துடன் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டு சிகிச்சை பலனின்றி உயிரிழந்தார். இவரது இழப்பு இந்திய மக்களை மீளாத்துயரில் ஆழ்த்தியது.

“..வாழ்க்கை அவனை ஒரு மொழியில்தான் பேச அனுமதித்தது

மரணமோ அடடே அவனை எல்லா மொழிகளிலும் பேச வைத்துவிட்டது..”

ஒரு பெரும்போராளியின் மரணமானது மக்களுக்கு விழிப்பூட்டும் செய்தியாகவும், மக்களைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்யும் செய்தியாகவும், அவர்களுக்கு மேன்மேலும் ஊக்கமளித்துப் போராடத் தூண்டும் செய்தியாகவும் இருந்தது. அனைத்து மொழியாளர்களாலும் பேசப்பட்ட ஒரு தலைமையாகவும் அவர் காணப்பட்டார் (Arivumathi, 1999).

“மூச்சை உள்ளிழுப்பது மட்டுமே உயிர்வாழ்வதற்கென்றால் மூச்சை வெளியே விடுவது எதற்காகவாம்...மரணம் சாபமல்ல வரம் மரண வயலில் தன்னை விதைப்பதற்குத் தயாராக இருப்பவனே இலட்சியங்களை அறுவடை செய்கிறான் சாவு மாளிகைக்குள் தயக்கமின்றி நுழைகிறவனே சரித்திரத் தொட்டிலில் தாலாட்டப்படுகிறான்..”

தான் கொண்ட இலட்சியத்திற்காகத் தன்னையும் விதைப்பவன் தான் அதற்கான பலனை அறுவடை செய்ய முடியும். மரணமும் இனிதுதான், தான் கொண்ட இட்சியத்திற்காக நேரும்பொழுது. பகத்சிங், வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் போன்ற வீரர்கள் தங்களின் மரணத்தை இனிதே வரவேற்று ஏற்றுக்கொண்டார்கள். தாய்நாட்டு விடுதலைக்காகவும், தன் நாட்டை அடிமைபடுத்தி வாழ மனமில்லாததாலும் துன்பப்பட்டுத் துயரப்பட்டு நாட்டு மக்களைக் காக்க வேண்டும் என்ற தங்களின் குறிக்கோள் ஒன்றையே மையமாக வைத்துத் தன் உயிரையும் பொருட்படுத்தாது உயிர்த் தியாகம் செய்த பெருமைக்குரியவர்கள். தலைவர்களும், வீரர்களும் மரணத்தை இனிதே வரவேற்று ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் (Arivumathi, 1999).

அடிமைகளாய் இருக்கிறோம் என்பதை உணராத முன்னோர்கள் அடிமைகளாய் வாழச் சம்மதித்ததில் வியப்பேதுமில்லை. ஆனால் அடிமைகளாய் இருக்கிறோம் என்பது தெள்ளத் தெளிவாகத் தெரிந்தும் அதை உணர்ந்த பிறகும் அடிமைகளாய் வாழ்வதில் உள்ள வலி தான் நம்மை மிகவும் காயப்படுத்துகிறது. இந்த அடிமை விலங்கை உடைத்தெறியவே இனிமை மரணம் இலட்சியவாதிகளுக்கு தேவைப்பட்டது.

அடக்குமுறை

“..நாங்கள் கட்டிய ஏழடுக்கு மாளிகையில் மழைக்காக ஒதுங்கிட ஒடினோம் அங்கே நாங்கள் சாக்கிரதை எனும் பலகையைக் கண்டோம் நாங்கள் கோடையையும் மழையையும் பொருட்படுத்தாத மனித மரங்கள்...ஒன்றைப் பத்தாகவும் நூறாகவும் ஆயிரமாகவும் பல்லாயிரமாகவும் கோடியாகவும் ஆக்கிக் காட்ட உதவும் வெறும் சுழிகளே நாங்கள் விருந்தில் மதிக்கப்பட்டு பின் தூக்கியெறியப்படும் காகிதக் குவளைகள்..”

ஏழைகள் கடுமையாக உழைக்கிறார்கள், ஆனால் உழைப்பிற்கு ஏற்ற ஊதியம் பெறுவதில்லை. ஒரு பொருளை ஆக்குவதற்கும் அதன் பயன்பாடு முடிந்து தூக்கி எறியப்படும் போது அழிப்பதற்கும் தேவைப்படும் ஏழைகளுக்கு அதைப் பயன்படுத்தும் தகுதி மட்டும் வாய்ப்பதே இல்லை (Arivumathi, 1999). ஏழைக்கு மாளிகையிலிருந்து பெரிய பெரிய வீடுகள், மாடங்கள், மாளிகைகள் கட்டும் ஏழைகளின் வீடு ஓட்டையாகவும், ஒழுக்குவதாகவும், கூரைகள் அற்றவையாகவும் உள்ளது. ஒரு சிலருக்கு அதுவும் வாய்ப்பதில்லை. கட்டாந்தரையும், நிலா வெளிச்சமுமே அவர்களுக்கு. பாலத்தின் அடியில் வீடு, தார்படுத்தாவில் வீடு என வாழவும் தான் செய்கிறார்கள் ஏழைகள்.

‘ஒழுக்கும் கூரை வாசலில் மணிப்ளாண்ட் வாஸ்துச் செடியாம்’

பணக்காரர்கள் மேலும் செல்வ செழிப்புற்று உயருகின்றனர். எலும்பு தெரிய வெயில் மழை பாராமல் உழைக்கும் கூலியின் உழைப்பைச் சுரண்டி உயருகின்றனர். ஏழைகளை அடக்கி அவர்களின் உழைப்பில் மேலும் மேலும் பல வீடுகள், அடுக்கு மாடிகள், பல தொழில் நிறுவனங்கள் என அவர்கள் உழைப்பிலேயே வாழும் பணக்காரர்களின் அனைத்துத் தேவைகளுக்கும் ஏழைகள் வேண்டும். இவர்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் ஏழைகள் மட்டும் என்றும் ஏழைகளே (Arivumathi, 1999).

தீட்டு

மிருகங்களைத் தன் வீட்டுப் படுக்கையறையின் மெத்தையில் வளர்க்கும் ஆசாமிகள் மனிதனாகிய சமூகத்தின் இன்றியமையாத குடிமகனை தாழ்த்தப்பட்டவன் என்று அவனே வரையறுத்து வாசற்படி பக்கம் கூட விடமாட்டான். தோட்டம் பராமரித்தல் முதல் மாட மாளிகைகள் கட்டிக் கொடுத்தல் வரை, தொழிற்சாலைகளில் கூட்டுதல் முதல் பாரம் அனுப்புதல் வரை என அனைத்து உழைப்பிலும் தேவைப்படுகிறான் தாழ்த்தப்பட்டவன். ஆனாலும் ஏழை வீட்டுப் பெண்கள் பணக்காரர்களின் உடல் தேவைகளுக்காகப் பலவந்தமாகத் தீண்டப்படுவார்கள். பின் வயிற்றில் குழந்தையுடன் நியாயம் கேட்டு வாசலுக்குச் சென்றால் நாயே தீட்டு நீ உள்ளே வராதே என்பார்கள். இது தான் நாம் கடைபிடிக்கும் ஏழை பணக்காரன், உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் தீட்டு வேறுபாடு.

“தேவர் படித்துறை பறையர் படித்துறை அலைகள் மீறின சாதி”

“பறையர் படையாட்சி தேவர் செட்டியார் நாடார் பிள்ளை... மசுரு

ஒரே முருகன்”

“பறையர் சுடுகாடு படையாச்சி சுடுகாடு தலைமுழுக ஒரே ஆறு”

பெண்களுக்கு உதிரம் கண்டால் தீட்டு எனக்கூறும் இந்த உலகத்தில் ஏழைகளின் உழைப்பைச் சுரண்டி எலும்புகள் தெரிய பகல் இரவு பாராமல் வேலை வாங்கி அவர்களின் இரத்தத்தை உறிஞ்சும் பணக்காரர்களுக்கும், உயர்ந்த சாதியினருக்கும் இந்த உலகில் ஏன் இல்லை தீட்டு (Arivumathi, 1999).

“பிணப் பரிசோதனை அய்யர் குடலிலும் மலம்”

தீட்டு என்று முதலில் புகுத்தியவர்கள் பார்ப்பனர்கள். தீட்டு அல்லாதவர்கள் என்பதால் அவர்களின் உடலில் மட்டும் வேறு ஏதேனும் தங்கத்திரவியங்கள் இருக்குமா என்ன? இல்லையே அவர்களின் உடலிலும் மலமும் சதையும் குருதியும் தான் உள்ளது. பிறகு எப்படி உழைப்பவர்கள் தீட்டானவர்களாகவும், உழைப்பாளர்களின் உழைப்பைச் சுரண்டி வாழ்பவர்கள் தீட்டற்றவர்களாகவும் மாறினார்கள். தாழ்த்தப்பட்டவன் கைகளிலும் புழங்கப்படும் பணத்திற்கு மட்டும் ஏன் வைக்கப்படவில்லை தீட்டு. காகிதம் என்பதாலா!

“தீண்டாமை ஒரு பாவச்செயல் தீண்டாமை ஒரு பெருங்குற்றம் தீண்டாமை ஒரு கொடுஞ்செயலல்” என்று பள்ளிப் பாடப் புத்தகங்களில் காணப்பட்டாலும், பள்ளிக் கல்லூரிகளிலேயே இந்தத் தீண்டாமை வன்மையாக இன்றளவும் மறைமுகமாகக் கடைபிடிக்கப்படுகின்றது.

இதுபோன்ற சமூக அவலங்களைக் கண்டித்தும் தம் இனத்திற்காகவும் மொழிக்காகவும், ஈழத்திற்காகவும் குரல் கொடுக்க முனைந்த போது எந்த இயக்கம் இன உணர்வையும்,

மொழியுணர்வையும் இவருக்குள் ஊட்டியதோ அந்த இயக்கமே சில சமயங்களில் இவர் வாயைப் பொத்துகின்றது என்று குறிப்பிடுகின்றார் (Arivumathi, 1999).

முடிவுரை

திராவிட இயக்கம் குறித்தும் அதன் நோக்கம் குறித்தும் கூறப்பட்டுள்ளது. தாய் மொழியாகிய தமிழைத் தனித் தமிழாகப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் அதன் செம்மைத் தன்மை மெருகு பெறும். மாறாகக் கலப்பு நேர்ந்தால் தாய்ப்பாலில் நஞ்சு கலப்பதற்கு ஒப்பாகும். தமிழின் மேன்மைக்காகத் தாய்மொழிக் கொள்கையாகிய தாய்மொழிக் கோட்பாட்டை முன்னெடுத்தது திராவிட இயக்கம். இந்த இயக்கத்தின் வழி தனது தாய்மொழிக் கருத்தக்களைக் கவிதைகளில் வெளியிடுகின்றார் அறிவுமதி. அடக்குமுறை செய்பவர்களிடமிருந்து மீண்டுவராமல் மேலும் அவர்களிடம் அடங்கிக் கிடக்கின்றோம். அதுமட்டுமல்லாமல் அடிமைத் தளையிலிருந்து வெளிவர முயற்சிக்காமல் நமக்குக் கீழ் உள்ளவர்களையும், நாம் அடக்கி ஆளுகின்றோம். காதல் என்பது மென்மையானது, புனிதமானது. அது சாகடிக்கப்படும் போது சாவதை விட அதனை உணராதவர்களைச் சாகடிப்பது மேல் என்று இயக்கத்தின் வழி அறிவுமதி கூறுகிறார்.

References

- Arivumathi, (1999) Arivumathi Kavithaikal, TAMILSAI Pathippagam, Chennai, India.
- Kamalakaran, (2012) Dravida Iyyakka Kavinarikalum Kavithaikalum, Kavya Veeliyeedu, Chennai, India.
- Kamalakaran, P. (2016) Bhakthiyum Pagutharivum, Kavya Veeliyeedu, Chennai, India.
- Parimelzhagar, (2005) Thirukkural, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
- Sathishkumar, S. (2015) Dravida Saathi, Kavya Veeliyeedu, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License